



גיליון מס' 2605 י"ב בשבת תש"פ * 7 בפברואר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בית כפר הנשיא אבל עם פטירתו של
חברנו**

בוב ויניו

ז"ל

לאחר מחלה קשה

**משתתפים בצערם של כל חבריו
הקרובים והטובים,
שאסף סביבו במשך כל השנים.**

שלא תדעו עוד צער



נפרדים מבוב

בוב, רוברט ויניו, נולד בבוסטון, מסצ'וסטס, בפברואר 1946, להוריו פרנסיס וליאון.

להלן הראיון עם בוב, מתוך "נעים להכיר", המדור של מיכל אשחר בדברי הכפר, מלפני מספר חודשים:

איך הגעתי לקיבוץ?

בטעות. הייתי בטיול סביב העולם, ועזרתי בישראל, כי כשהייתי במלחמת וייטנאם, שמעתי על ארץ שמתחילה וגומרת מלחמה בתוך שישה ימים. התרשמתי מהרעיון הזה, ורציתי לראות את הארץ הזאת.

הגעתי לתל-אביב, ושם הכרתי מישהו מוזר, כמוני, והוא אמר: בוא תראה את הקיבוץ שלי. כמובן שזה לא היה הקיבוץ שלו. הוא היה מהאולפן, וזה היה האולפן הכי גרוע EVER.

הגעתי לפה, והתרשמתי מהקיבוץ, כי לא שואלים שאלות על העבר, ומקבלים אותך כפי שאתה. בסופו של דבר, ישבתי באחד החגים סביב המדורה עם חיימק'ה ז"ל, קשקשנו קצת, כל אחד על המלחמה שלו. הוא על השואה, אני על וייטנאם, ואז החלטתי שאני נשאר כאן.

מה אתה עושה בחיים?

כרגע אני פנסיונר, יושב בגינה היפה שלי, שמטפחת מיטל שעוזרת לי, נהנה מהיופי – גם מהפרחים וגם מהאנשים שעוברים ממול.

הקיבוץ זה הבית שלי. יש פה אנשים נפלאים. אני אוהב אותו. הוא השתנה, אבל אני מקבל את הדברים כמו שהם, גם אם אני מתנגד להם.

אני רואה ילדים שמכירים אותי וצוחק איתם, יושב במרפסת ורואה אנשים עוברים מולי, אומר להם שלום, מזמין אותם לשבת איתי במרפסת לשתות תה, וזה מה שעושה לי טוב.

בוב היה "עוף מוזר" בחברת כפר הנשיא, אך השתלב נפלא בחברה דוברת האנגלית שלנו, בזכות חריצותו בעבודה, האמינות, והידידות שהקריין.

לאחר שלחם בוייטנאם, חוויה קשה שהשפיעה עליו עד סוף חייו, טייל בעולם, והגיע לכפר הנשיא כתייר ותלמיד באולפן שלנו בתחילת 1970.

ביולי 1971 התקבל לחברות, לאחר דיונים נוקבים שדנו בקבלת "לא יהודי" לחברות. הליברליות ניצחה, ובוב השתלב יפה בקיבוץ. עבד וגם ניהל את הפרדס, ולאחר מכן עבד שנים במחלקת החמירן במפעל.

מלבד החקלאות והתעשייה, היה בוב מרכז ועדת כוח אדם וסדרן עבודה.

לאורך השנים התאפיין באיכפתיות חברתית, יזם ופרסם הצעות לשיפור בתחומים כגון היחס לחיילים המשתחררים, שיפור מערך התורנויות (מסירת שבת, נהג תורן, תורנויות שבת וחג, גיוסים וכו'). יזם קורס ניהול למרכזי ענפים, לשיפור המקצועיות הניהולית ורמת השירות לחבר, וקיים אותו בעזרת אביבה וקולין.

במסגרת זו היה חבר בצוות "חוברת בלי צבע" (שניסחה הצעה לחלוקת תקציב כולל רבעוני, לפי ימי עבודה בפועל. המטרה הייתה הגברת הזיקה בין עבודה ותקציב, והנהגת רישום מסודר של ימי עבודה בפועל). ב-1998 הכין חוברת מרשימה ומפורטת בה רוכזו כל זכויות וחובות החברים בהקשר של שיטת קנס / פרס לימי עבודה.

מי שבגיל המתאים, ודאי זוכר את מועדון +30.

בשנת 2001 חש בוב בצורך חברתי למפגש שקט ונעים, (בניגוד לפאב הרועש ששירת את הצעירים), יזם והתנדב לפתוח פעם בשבוע את המועדון לערב עם מוסיקה טובה ושקטה, עוגות, ואווירה טובה, למפגש בין אישי שקט.

בשנים האחרונות התארגן בוב ביתר נוחיות, ושיפץ את ביתו, כולל צבע חיצוני שקשה להתעלם ממנו. הוא לקה בסוכרת, ורותי עמית ליוותה אותו ותמכה בו לכל אורך הדרך. אחיו ואחותו – ציירת אמנית בארה"ב שבווה היה גאה להראות את עבודותיה המרשימות - היו רחוקים פיזית. הוא החל ללמוד נגינה בכלי נשיפה מוזר, ונהנה לכתוב סיפורים מקוריים ומלאי הומור במחשב שלו.

מיטל שימשה לו חברה נאמנה, ודאגה לגינה לתפארת, שתמיד נראית נפלא. רחלי הביאה ארוחת בוקר טרייה, וישבה לשיחות נעימות. בוב אהב לצפות מהמרפסת בחברים החולפים במדרכה, והם נהנו לשבת איתו על המרפסת, ולשוחח.

בוב אהב לשתות, לקרוא, להאזין למוסיקה, לשוחח, והיה שכן וידיד נאמן.

צוות המרפאה טיפל בבוב במסירות, כרגיל. השבועיים האחרונים היו קשים, וחבל שנאלץ לעבור אותם.

אנו נשאר עם זיכרון קישוטי חג המולד על המרפסת, המוסיקה הבוקעת מהחלונות, והתשובה הקבועה של בוב ל"מה שלומך?", עכשיו שראיתי אותך – יותר טוב!

נוח בשלום, בוב, ללא הסייטים שליוו אותך, באדמת הקיבוץ שבו מצאת בית חם.

רחל גינת



היה שלום 'קומרד' בוב

בוב ויניו הגיע אלינו אי שם בשנות השבעים. פליט נואש של מלחמת וייטנאם שבעיקר שתק עליה. הוא היה גבוה מזוקן, ורוב הזמן הוא ניראה כמו האח האובד של וילי נלסון. עבדנו יחד בפרדס כמה שנים טובות. כולנו היינו אז צעירים וחלקנו גם יפים, והייתה שם הרבה כימיה בין האנשים בפרדס. אפשר לומר בזהירות שבעת ההיא היינו מאושרים.

בשלב מסוים בוב החליף את ג'ייסון פרלסון בריכוז הפרדס. וכל יום בדרך לפרדס, שנמצא על יד אילת השחר בשטח שנקרא "דרוז" לא רחוק משטח 100, בוב היה מחליף מהלך בנאמנות גדולה, בדיוק במקום שבו ג'ייסון היה מחליף מהלך בעלייה לאילת השחר. כי בוב רצה לעשות בדיוק כל מה שג'ייסון עשה כאשר ריכז את הפרדס.

בוב היה רפובליקני בדם, אני הייתי סוציאליסט, מה שהרפובליקנים מכנים בבז 'פרוגרסיבי', אבל היינו חברים טובים. ובתקופות של בחירות, בארה"ב או בארץ, היינו מתווכחים ומכסחים אחד לשני את הצורה ברוח טובה. ותמיד כאשר הוויכוח היה מתלהט הייתי בודק ורואה את הזיק המחוייך שבעיניו ויודע שזה בסדר שאנחנו לא נריב גם הפעם.

בשנים האחרונות בוב חלה והתרחק מהמקומות שבהם היינו נפגשים, אבל עדיין היה יושב במרפסת ביתו ומשוחח בשמחה גלויה עם כל מי שחלף ועבר על פניו. תמיד צוהל לקראתך ומאיר פנים.

היום יום שני 3.2.20 בשעה 15:30 טמנו את בוב בחורשת הזיתים בטקס צבאי אמריקאי מלא. עם דגל ארה"ב שקופל כמו שצריך, ודייב דבולט לבש את המדים של בוב, שבפעם האחרונה הוא לבש אותם כאשר השתחרר מהצבא האמריקאי אי שם בשלהי שנות השישים, וניהל את הטקס על כל פרטיו בדקדקנות רבה. כי ככה בוב ביקש ללכת. וככה הוא הלך. היה שלום בוב ויניו יקרת לנו מאוד. מאוד.

דודו פלמה



בוב ואני בפרדס/שנות השישים

זוכר כאילו זה קרה אתמול.
 יולי, קיץ 1969 נחתה אפולו 11 על הירח.
 בוב ואני שמענו את זה בטרנזיסטור של הפרדס. ליד שדה אליעזר, בשטח דרוז.
 בין שטח ה' לשטח ו' היתה חלקת כורכר שבה החנינו את הטרקטור והקשבנו ללא אומר.
 בוב ויניו, אז מתנדב אמריקאי גאה מוויאטנם לא התרגש במיוחד מזה.
 אני הייתי בן 18. בוב כמה שנים יותר.
 היינו צוות הפרדס למשימות השקיה.
 השארנו בצריף את ג'יסון וג'ורג' נאי שהמשיכו לשתות את הקפה השחור של הבוקר הכחול האינסופי בבקר גלילי טיפופי.
 היינו הפועלים השחורים ואהבנו את זה. הכי.
 בוב לקח את שטח ו'. אני את שטח ה'.
 המשימה להעביר שורות של צינורות השקיה בין העצים העבירה אותנו על דעתנו.
 כל אחד רצה לנצח בקרב הזה. קרב של גברים.
 בוב היה תחרותי ואני פי 10.
 התחלנו לרוץ ולהעביר את הצינורות מאלומיניום אחד אחד משורה לשורה.
 קו הגמר היו הברושים התמימים שהתנשאו בסוף השטח ואחרי שהעברת את כל הצינורות, חיברת את האחד לשני היית צריך לוודא שכל קו תקין ושכל הממטרות עובדות ומסתובבות. והכל בריצה מטורפת.
 בתחרות הזו בינינו הזעם והרצון לנצח היו כה עזים שבמעבר בין העצים שברנו ענפי אשכוליות והיינו מוציאים צרחות אינדיאניות כדי לחזק את עצמנו.
 באחת השורות, בוב לא הצליח לפרק צינור מצינור.
 לפתע שמעתי שאגה מפחידה וראיתי את בוב מכסח לצינור את הצורה..
 לא זוכר כבר מי ניצח. מקווה שאני- אבל הגענו לשורת הברושים מזיעים וגמורים מעייפות.
 הפעם החלטנו לצאת החוצה משורת הברושים לשדה הסמוך.
 אלפי חמניות צהובות הסתכלו עלינו וחייכו.
 זה היה המחזה הכי מרטיט ומרגש שאי פעם חוויתי.
 ובוב היה שם איתי.
 ישבנו שעה ארוכה מחזירים לעצמנו את הדופק מחייכים ומאושרים.

אפולו 11 על הירח.
 אנחנו בשדה חמניות אינסופי.
 שוקעים שוב בשיחה עמוקה על החיים.



אוהב אותך בוב.
 יהודה עדר

לזכר בוב ויניו

בוב היה איש 'red neck' שעם השנים התרכך...
 היתה לו 'סוויטה' בצריפים וחוף מהקשבה למוסיקה הוא בילה עם חברים
 (וחברות) ביניהם הקבוצה האוסטרלית שאליה השתייכתי.. היה יד ימינו של
 ג'ייסון בפרדס ופילוסופית העבודה שלו הייתה שאם אתה עובד אתה קורע את
 התחת - ואם אתה נח אתה נח עד הסוף.
 אז הרבה ימים היינו מעבירים קווי השקיה בטירוף עד ארוחת הבוקר ואחרי
 הארוחה דנים על בעיות העולם מתחת לעצי האשכוליות ...
 היה ללא חיבור לארץ (עם טראומה מוויטנאם)
 אבל עם השנים הפך את כפר הנשיא לבית אמיתי.
 לפני כעשר שנים התחיל לקבל פנסיה מארצות הברית ועם בטחון הכלכלי הפך
 לאדם הרבה יותר בטוח ומאושר.
 שלומית, אני ויהודה אהבנו אותו מאוד.
 יהי זכרו ברוך

הרי ליפשיץ



שלום בוב

במהלך השנים האחרונות בוב ואני הפכנו לחברים טובים. לא היה לנו דבר במשותף. אני דובר אנגלית, ובוב דיבר שפה מוזרה מניו יורק. בוב אהב בייסבול וידעתי שרק כדורגל חשוב. בוב אהב את טראמפ ואני הרבה פחות.

אז כשעשינו יחד את האימון היומי שלנו בבריכת השחייה (הליכה מצד אחד לצד השני), היה לנו הרבה על מה להתווכח. כך שההבדלים בינינו היו בסיס הידידות שלנו. וזה בעצמו שיעור חיים.

אני שמח שבשבועיים האחרונים לחייך בילינו הרבה זמן ביחד, ולעולם לא נשארתי לבד בגלל הרבה חברים שתמכו בי.

להתראות חבר שלי. אני אתגעגע אליך. רוי

Farewell Bob

During the past few years Bob and I became good friends. We had nothing in common. I speak English, and Bob spoke some strange language from New York. Bob liked baseball and I knew that only soccer is important. Bob loved Trump and I.... a lot less.

So when we did our daily training in the swimming pool together (walking from one side to the other), we had plenty to argue about. So that the differences between us were the base of our friendship. And that in itself is a life lesson.

I am pleased that in your last 2 weeks of life we spent a lot of time together, and you were never left alone due to many friends supporting you.

Goodbye my friend. I will miss you. Roy



YOU HAVE GOT A FRIEND_

הייתי בהלם כשדורית סיפרה לי לפני כשבועיים, שבוב חולה וימיו ספורים, ולפני שממש הספקתי להפנים את הבשורה הקשה כבר נודע לי על פטירתו. למרות הרצון למצוא נחמה בזמן הקצר שבוב נאלץ לסבול, הרי הנחמה האמיתית היא שזה בעצם בוב במהותו. נוח לאדם ולסביבה, מתחשב ואכפתי שלא רוצה להעמיס על האחר את כאביו. לא ראיתי בשבועות האחרונים לחייו, אך לא חשבתי ולו לרגע, שלא ניפגש עוד על הדרך, ליד ביתי, בסיורו היומי, הרגלי או הרכוב, עוצר לידי ואומר

hi man , How are you today?

אומר ועוצר לשמוע את התשובה ולא רק מתוך נימוס... לבוב תמיד היה זמן לבדיחה טובה, וצחוק בריא, בעונת הבריכה האחרונה היה ממבקרי הבריכה הקבועים והמתמידים. פעמיים ביום, בבוקר ואחרי הצהריים, תמיד מגיע ונפרד בחיוך והבעת תודה כנה ואמיתית, בסיום עונת הרחצה קבענו להיפגש בעונה הנוכחית דבר שלצערי הרב כבר לא יקרה... אני חושב איך להנציח את שמו שם, אולי בחניית הקלנועיות שאני מתכנן לסמן בבריכה. (אשמח לרעיונות נוספים).

ככלל אני מעדיף לזכור את בוב יושב בשורה הראשונה בבריכה, במחווה שעשינו לציון יובל שנים לוודסטוק, כמו צ'יף אינדיאני בוגר בראש השבט שלו שרביט ההנהגה בידו, נהנה עד השמיים, וטורח להגיד לי את זה שוב ושוב, ושוב...

אגב מוזיקה, תמיד לפני ערבי הג'אז והמרקים שהיינו מארחים בגינת ביתנו, היה מציע לי דיסקים מהאוסף הפרטי שלו, ושוב לא שוכח.. להגיד לי שזה הערב שהוא מחכה לו כל השנה. זה היה בוב למרות אי-הדוּת המולדת... היה בו משהו מאוד יהודי מבפנים וזו מצוות "הכרת הטוב" המתלווה לביטוי האידישי "א- מנטש"...

ההלוויה יוצאת הדופן ומפגש ההספדים המרגש במועדון היו מבחינתי רגע מריר-מתוק של נוסטלגיה לקיבוץ והחברה שהיינו לפי 30-40 שנה, שידעה לקבל ולהכיל, ולכבד, כל אחד באשר הוא...

איני יודע אם קרול קינג הכירה אישית את בוב כשכתבה את שירה האלמותי המופיע בכותרת, אך ללא ספק, מבחינתי, אדם בדמותו ובצלמו של בוב היווה השראה לכתיבת שיר ניצחי כזה.

אבי רוזנקרנץ



נותר רק להיפרד בצער. שלום חבר.

**בית כפר הנשיא אבל עם פטירתו
של חברנו**

נורמן אנגלסברג

ז"ל

משתתפים בצערם של ילדיו

אמירה, מיכל, וישי

וכל המשפחה.

שלא תדעו עוד צער



נפרדים מנורמן

נורמן אנגלסברג, נחמן, נולד בשכונה יהודית מובהקת במנצ'סטר, אנגליה, באוגוסט 1937, להוריו ג'יין והרי; וגדל במשפחה ציונית. היה ילד שובב, ועזב את בית הספר בגיל 16.

בגיל 18 (אמצע שנות החמישים) גויס לשירות חובה של שנתיים בצבא הבריטי, אותו בילה בקפריסין בתפקיד מאלף כלבים, ששימשו ככלבי שמירה.

נורמן עלה ארצה בשנת 1962 באוניה "מולדת", ובאותו יום הגיע לקיבוץ, ולמד עברית באולפן, אצל המורה שמחה. מכיוון שהיה מבוגר משאר התלמידים, הוא נהג לשמור על שמחה, וכשהיה בלגן בכיתה הרים את קולו, במבטא המנצ'סטרי המובהק: Give the woman a chance!!

בעת שעבד בלול הוא פגש את רונה, ולאחר שהכירו זה את זו בין הכלובים, והוא בלבל אותה שוב ושוב בזמן ספירת העופות – הם נישאו בקיץ 1963.

הזוג התקבל לחברות בקיבוץ ב-1964, ועם השנים העשירו את הקיבוץ בשלושה בני משק מוכשרים - אמירה, מיכל וישי. רבים מחבריהם זוכרים את נורמן כאבא אוהב, מטייל איתם, ומסיע אותם (בצורה על הכסף, כפי שהיה מקובל אז) על הטרקטור, כשסיגריה "נדיב" בפיו.

נורמן הביא את הוריו לקיבוץ, והם חיו כאן. הרי אנגלסברג עבד ב"גמדא" עד פטירתו ב-1971, וג'יין חיה עימנו עד שהלכה לעולמה ב-1987. שניהם קבורים כאן בכפר הנשיא.

גם אחיו ג'ואי (וג'ודי אישתו ז"ל) ואחותו הלן ז"ל, היו חלק מרקמת חיינו בתקופות שונות.

מלבד הלול, עבד נורמן בבריכות הדגים, במטעים, היה חצרן/תברואן, עבד במפעל הבונים, וכן שנים בענף הנוי. נורמן היה עובד חרוץ ומסור, איש חזק, ששמר על כושר גופני מעולה. אהב לרוץ, כולל ריצות מרתון, לרכב על אופניים, ולטייל הרבה.

כנער היה נורמן מתופף ג'ז, ורכש לו מערכת תופים משובחת. היה ידען גדול, וחובב ג'ז נלהב. היה לו אוסף מרשים של תקליטים, כולל מוסיקה "מינוס 1",

בה מנוגנות היצירות ללא החלק של המתופף, והוא עצמו מבצע את התפקיד.
הוא התמיד בכך שנים רבות.

נורמן היה לקוח נאמן של הספריה, וקרא הרבה ספרי איכות. אהב סרטים
איכותיים, ועזר לג'ק נורטון להזמין להקרנה השבועית סרטים ראויים. הדסה
טוענת שהחיבה לטיפה המרה היא שחיברה ביניהם, והסרטים היו רק תירוץ...

נורמן התעניין גם באמנות, וקירות ביתו מכוסים ביצירות אמנות שאהב.

נורמן היה חבר שקט, שלא נהג להתבטא בפומבי, אך היה בעל דעות מגובשות
על הקורה בקיבוץ. לאורך השנים נסע וחזר מספר פעמים, כולל עבודה על
ספינת סוחר, ותקופה בארה"ב. אך לבסוף חזר הנה, הביתה.

בשבת בבוקר אהב נורמן להצטרף לחבורה במרפסת של אליס נמלי ואיזי
פוזנר, וכאשר איזי היה מביא את בקבוק הויסקי, רבתה השמחה. לעיתים
קרובות ביקר אצל מאיר, ושניהם שוחחו במבטא הבלתי אפשרי של ילידי
מנצ'סטר.

בשנים האחרונות התדרדר מצב בריאותו של נורמן, והוא זכה בצ'אנדרה, עובד
זר מהודו, שטיפל בו במסירות במשך שלוש שנים. צוות המרפאה הנפלא שלנו
ליווה אותו לאורך הדרך.

לפני כשבוע עבר נורמן לבית יונתן, וקל לשער כמה קשה היה לאיש שבעבר
היה כה נייד, חזק ונמרץ, למצוא את עצמו בכיסא גלגלים.

נוח על משכבך בשלום, משוחרר ממגבלות הבריאות.

לאמירה, מיכל וישי, ולכל המשפחה המורחבת – אנו איתכם.

רחל גינת



אבא מעולם לא היית איש של מילים ומשפטים מסובכים.
אז סיכמתי את הדברים הכי פשוט ואמיתי כפי שהיית אתה.

אבא

תודה על שנתת בי חיים

תודה על הזכות לקרוא לך אבא

תודה על החיבוק החם והמגע

תודה שלימדת אותי צניעות שקט ופשטות.

תודה על חוש ההומור הצחוק והחיוך.

תודה על הדאגה והאיכפתיות.

תודה על הדרך שהלכתי לצידך ובלעדיך.

תודה שלימדת אותי לכאוב להתגבר להתחזק ולהתמודד.

תודה על הרגעים הקטנים והגדולים יחד.

תודה על שאהבת אותי ואיפשרת לי לאהוב אותך.

תודה גדולה על הזדמנות שניתנה לנו לסגור יחד מעגל.

תודה על מי שאתה ומי שהיית.

נוח על משכבך בשלום ושהמלאכים יחבקו אותך שם למעלה.

אוהבת אותך אמירה



Dear Family Members and Chaverim

Regretfully I cannot be with you this morning. So, in lieu of my presence some recollections about Norman my brother who I loved dearly.

We grew up in Hightown, a working class Jewish neighborhood of Manchester. My main memory of Norman then was that he was a very naughty boy, constantly in trouble with a talent for getting lost. On one occasion he ended up, I believe, in Fallowfield on the other side of the city with his hand trapped in a metal gate.

Norman left school at 16 and two years later was drafted into the British army. Most of his service was in Famagusta Cyprus during the “Troubles”. He worked as a dog handler there. On one of the last occasions we met in December we were looking through some photographs. We found one of Norman with a dog. When I asked him if he remembered the animal he replied “ **I remember that dog was called ‘Star’** “. It was all very sad that he could not recollect anything of the present, but there he was telling about his dog he trained 65 years ago.

Now a couple of stories about my dear brother in better times:

Norman and the Hat (Apocryphal)

Once upon a time when the kibbutz had fish ponds, our Norman worked there with Len Yodeikin and other chaverim. There was also a young woman volunteer who prepared breakfast which she did in a little hut. The scene is now set...

In the hot months the fishermen would usually wear just a pair of underpants. Except, of course, for Norman who would work **in the all together**.

I'm sure you can all picture this hungry group entering the hut ready for a meal. When **Naked Norman** entered - Len told him sternly to come back **"and wear something" !**

So, my dear brother **returned wearing a hat !**

Norman and the Beer (A true story - As true as any story can be.)

Its September 1973. My family and I were visiting the meshek for Rosh Ha-Shanah. When we popped over to visit our Norman. He asked me to help him. Apparently a working visitor who Norman had befriended had sent him a beer making kit. So, we decided to try our hands at making beer.

On reading the instructions we needed a place with an ambient temperature of 10-15 degrees. Above ground, where it was about twice that, was no good. Well, if not above ground how about below ground.

Sure enough checking the temperature in the shelter by his house it was **"Bingo !"** Now we found a large container which we filled with water, hops, yeast, and the other ingredients. The kit had provided us with a hydrometer to measure the specific gravity (S.G.) of the wort (the prepared liquid). Instructions were to measure the S.G. every day until the wort was ready.

Then to fill sterile bottles with the wort and stopper them. I instructed Norman how to do this and told him that it should be done in ten days. I considered helping Norman out...

Unfortunately ten days after we prepared the wort the Yom Kippur War started and those chaverim who went down into the shelter discovered Norman's Beer and consumed it.

To conclude, many happy memories of my sexy, photogenic brother who passed away in his sleep, the mark of a Tsadik.

Brother Joey



נורמן קטעי זיכרונות

אמירה ואני חלקנו את זמננו בטיולים, שיטוט בחצרות, או ערבי צ'יפס חם שתוגן על פתילייה או פרימוס, שנורמן אבא של אמירה הכין לכולם:
היינו שם: מיכל אחותה, ישי האח הקטן, ושכן מזדמן "ומעושן"
התענגנו על צ'יפס חם במרפסת, כשברקע נשמע ניגון פסנתר של אמא של
אמירה - רונה - אלו היו ימים יפים
המשכנו בטיולי השבת בטרקטור החצרנות של נורמן. מיכל אמירה ואני נאחזים
בעגלת החצרנות שטסה לה בשבילי הקיבוץ, ישי על ברכי נורמן הנוהג
בטרקטור וסיגריית "נדיב" בפיו. – אלו היו ימים פשוטים ויפים שמותר היה
לשבת על כנף הטרקטור, מותר לעשן בחדר האוכל ו"דברי הכפר" הודפס על
נייר"...

אנו נזכור את נורמן בחיור, באור, וברוח הצעירה והיפה של ילדותנו - ובאופן בו
נורמן חלק בדרכו את אהבתו למשפחה ולסובבים אותו בכפר הנשיא,

יהי זכרו ברוך עימנו תמיד

יניב בן-יהודה.





על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• שתי לוויות וכפר הנשיא אחד:

שתי לוויות היו לנו ביום אחד, בהחלט לא רגיל במחוזותינו. שתי לוויות וכל אחת שונה לגמרי מהשנייה. הלווייתו של נורמן אנגלסברג הייתה יהודית-קיבוצית-כמעט חילונית: נוהלה על ידי נשים, הספדים שעוררו הרבה חיוכים, ובעיקר: בהשתתפות המון בני משק. חזרתי ואמרתי להם: איזה כיף שיש לוויות בכפר-הנשיא, וכך אנו פוגשים אותם. (למרות זאת לא אומר "כן ירבו").

הלווייתו של בוב הייתה אחרת לגמרי: על פי הכללים של טכסי הקבורה בצבא ארה"ב. ומכיוון שלבוב לא היו ילדים, הציבור שליווה אותו, ציבור גדול, לא היו בו כל כך הרבה בני משק שבאו ממרחקים. ההספדים נשאו במפגש בסגנון ה-WAKE בארצות האנגלוסכסיות, מפגש חברתי שבו מעלים זיכרונות על המת. מפגש שהיה גם יום ההולדת, כמעט, של בוב, והכיבוד היה על פי רצונו של בוב, כולל הפנקייקס של שרה דבולט.

שתי לוויות שונות, וכפר הנשיא אחד: מכיל ומקבל את הגוונים השונים של אוכלוסייתו.

• בוב ויניו ז'ל:

"בוב, תתחדש על הקלנועית החדשה שלך!" ברכתי את בוב לפני כשנה.

"Yes, I had to change it because in the old one, the ashtray Was full"

זה היה סוג ההומור של בוב, שכל כך אהבתי. היינו נפגשים על השבילים. גם כשקשתה עליו ההליכה, היה נוסע ומטייל בשבילי הקיבוץ. תמיד, היה מחמיא לי, תמיד היו לו הצעות מפתות של חופשה חלומית ביחד בהוואי או במקום אקזוטי אחר. זה היה ההומור שלו.

אבל הייתה בו גם הרבה רצינות. הוא היה אינטלקטואל, אוהב אמנות ומוזיקה ואיש שיחה מעניין. כמה פעמים בקרתי בגינה היפהפייה שלו, והיינו יושבים ומשוחחים על עניינים שברומו של עולם. הוא היה שולח אלי קישורים מהאינטרנט, שחשב שיעניינו אותי.

הוא אהב את הגינה שלו, הוא קרא לה BOB'S GARDEN, אבל האמת היא שהייתה זאת MEITAL'S GARDEN. מיטל ייפתה את גינתו בשפע מדהים של צבעים וריחות. מערכת היחסים שהתפתחה בין מיטל לבין בוב, הייתה מיוחדת במינה, כמו שכל דבר, כמעט, הקשור לבוב היה מיוחד במינו, לא שגרתי.

כששמעתי, בוב, שאתה עובר לבית יונתן שמחתי שתהיה לי הזדמנות שבועית לפגוש אותך בקבלת שבת. כשהגעתי ביום ששי לקבלת השבת, כבר הייתה תכונה ליד חדרך, מיטל ושי ובני משפחתה של מיטל היו שם, הצוות הרפואי נכנס ויצא. ניסיתי להתעלם מהדרמה המתרחשת שם, כמה מטרים מאחורי גבי, וקיימתי את קבלת השבת, שרנו את כל השירים, נתנו תשומת לב אישית לכל הדיירים ולאורחיהם, ועוד התלבטתי אם לשלוח בסוף איחולי החלמה לבוב. איחולים אלה שלא נאמרו, ממילא כבר אחרו את המועד. אבל בוב נפרד מן העולם כשהוא מלווה בשירי שבת, כולל: "אמר רבי עקיבא: ואהבת לרעך כמוך. זה כלל גדול בתורה". בוב לא מת לבד, ברגעיו האחרונים התאספו סביב מיטתו וחדרו אנשים שאהבו אותו: חברי קיבוץ, תושבים, אנשים מההרחבה. כמו בחייו, גם במותו הוא היה קשור לאנשים שונים זה מזה בגילם, ב"מעמדם" בקיבוץ, בשפות שבפיהם. זהו "ואהבת לרעך כמוך".

בוב, בעוד ארבעה חדשים תפתח שוב הבריכה. כשאבוא בשעות אחר הצהריים לפסוע הלוך ושוב לרוחב הבריכה תחסר לי בצעידתך לידי, אתה היית תמיד צועד במסלול עמוק יותר (בכל זאת, הגובה כן משנה), אבל יכולנו ללכת ולפטפט. סוף סוף, בשביל זה הולכים לבריכה, לא כן?

תחסר לי על הקלנועית הכחולה. תחסר לי בכל פעם שאכנס לספריה ואתה לא תשב ליד השולחן באמצע שיחה עם רותי. תחסר לי, תחסר לכולנו.

• קורונה וחיסונים:

אנחנו חיים בעולם גלובלי, כשמישהו מתעטש בסין - בספינת תענוגות ליד רומא גורמת נוסעת חולה אחת לאלפי אנשים להיות כלואים בספינה, בבידוד מהיבשת, מפחד מהמגפה.

הטיסות מסין לארץ בוטלו. אני חושבת על כל האנשים שנתקעו שם ואינם יכולים לחזור הביתה. ודאי לא בדרך ישירה. אבל אני גם חושבת על מיליוני החבילות שהזמינו אנשים בעולם מ"עלי באבא" ומחברות סיניות אחרות.

ובעיקר אני חושבת על הילדים שהזמינו תחפושות לפורים, והן תגענה לקראת תשעה באב...

מתנגדי החיסונים וודאי יגייסו את הקורונה להצדקת טיעוניהם הכאילו מדעיים. בעניין החיסונים גילוי נאות: יש אצלי במגירה כמה וכמה קטעים שכתבתי בנושא **ההתנגדות לחיסונים**, אבל נכון לעכשיו החלטתי שלא לפרסם אותם, ראשית – כדי שאני אירגע קצת מהכעס שאני מרגישה בעניין זה, ושנית, אני חושבת שהנושא כבר מוצה עד תום אצלנו ב"דברי". נכון לעכשיו, כפי שאמרתי.

• לב הקיבוץ:

עד כה לא התבטאתי בנושא הביקורת של משרד הבריאות בלב הקיבוץ. היו לי יותר שאלות מאשר דעות בנושא, והיום אני חושבת שיש לי מספיק תשובות כדי להעלות כמה הרהורים:

- א. לב הקיבוץ הפך להיות כשמו, לב הקיבוץ, וודאי להרבה משפחות צעירות שארוחת הערב לילדים במקום זה היא בילוי מוצלח.
- ב. שמחתי לשמוע שהמועצה האזורית רואה בלב הקיבוץ יזמות חברתית ולא "עסק" למטרת רווח, ואני מקווה שמה שהתחיל כהדברות עם משרד הבריאות על מציאת דרך לשמר את המקום הזה, יישא פרי.
- ג. ולצוות המנהל את המקום: אל ייאוש. אומרים שבשפה הסינית (מותר בימי הקורונה לדבר על השפה הסינית?) הסימן שפרושו "משבר" הוא אותו הסימן שפרושו "הזדמנות".

• המכבסה:

ביום הראשון לשהותי בכפר הנשיא, עוד לפני שידעתי שאני עתידה להיות כאן מורה, ולקשור את עתידי בעתידו של אריה (אז – ברט) וולפין, ולהיות חברה בקיבוץ הקטן והנחמד הזה. ביום הראשון הוא עבדתי במכבסה. תפקידי היה לתלות את הכביסה על חבלי המתכת הארוכים, שצריך היה כל פעם להסיע אותם על הגלגלים הגדולים. אחר כך התהליך חזר על עצמו אבל בסדר הפוך: סובבתי את הגלגלים והורדתי את הכבסים מהחבלים. הבוס שלי היה ברני מרכס ז"ל. זה היה בקיץ 1961 לפני 59 שנים. וואו!

המכבסה הייתה שירות חשוב מאד לרווחתם של החברים. בשבת היינו זורקים את הבגדים לתאים המיועדים, וביום שישי באנו לקבל את הבגדים הנקיים, המגוהצים והמקופלים, ולא לקחנו אותם לפני שמטי דיבון, או שוש בן-צבי, עברו

על הערימה של כל אחד, לוודא שלא נכנסו לתאינו, בטעות, בגדים של חבר אחר. ואז הייתה מטי, או שוש, לוקחת סדין אחד שלנו, מקופל לאורכו, הייתה שמה עליו את שאר הבגדים, ובמיומנות ראויה לציון, גלגלה את הסדין ויצרה חבילה מוכנה ללקיחה הביתה.

לפעמים היו תקלות במכונה, לפעמים הפסקת חשמל, והכביסה הייתה מתעכבת. לכן הקפידו תמיד, כבר בשעות המוקדמות של בוקר יום ראשון, לכבס קודם כל את בגדי העבודה, החשובים מכל. הבגדים האחרים יכלו לחכות...

לפני כחמש-עשרה שנים, שמתי לב שחברים (בעיקר חברות) רבים, התחילו לרכוש להם מכונות כביסה. אני הייתי דווקא מרוצה מהשירות, אבל חששתי מהרגע שבו מכונות הכביסה הביתיות ידחו ממעמדן את המכונה הגדולה, ואז תיסגר המכבסה. כדי להקדים תרופה למכה, הזדרזתי וקניתי גם אני מכונה. מאז ועד היום כבר החלפתי אותה בחדשה יותר...

חלפו חמש עשרה שנים, בימים אלה שמעתי שאכן, המכבסה שלנו עומדת להיסגר. מספר המשתמשים בה קטן כל כך שאין עוד הצדקה להפעיל אותה. עוד שבועיים שלושה, וחסל. אינני יודעת מה יהיו הסידורים לאלה שעדיין זקוקים לשירות זה. אני מקווה שהמכבסה בצח"ר תיתן גם שירות של איסוף והחזרה של הכביסה. עוד פרק בחיי הקיבוץ הישן תם.

• קריאת המגילה:

בעוד חמישה שבועות נתכנס שוב, בערב פורים, לקריאת המגילה. כרגע אני מזמינה את הקריינים והקרייניות הוותיקים, ואלה שרוצים להצטרף, ליצור אתי קשר לקראת חלוקת הקטעים.

שבת שלום

תמר וולפין



ערב שירי אהבה

אתם מוזמנים לערב שירי אהבה בקיבוץ!

יום חמישי ה-13.2
במועדון לחבר החדש

20:30 התכנסות
21:00 הרצאה
22:00 ערב שירי אהבה

אוהבים ומצפים לראותכם,
ועדת תרבות כפר הנשיא
ומכינת גליל סליון



BAZAART®



ד"ר חגית רודריגז גארסיה
טיפול והרצאות בתחום המיניות

בתיאבון מיני

על אוכל, מיניות, חושים וחושניות

הרצאה בסגנון "מדע על הבר"
עם הרבה עובדות מדעיות
ומחקרים אקדמאיים, קצת מיתוסים,
אגדות אורבניות והמון המון הומור

עובדת סוציאלית - מתמחה בטיפול מיני - הרצאות
hagit.rg@gmail.com | 050-6506611

תגובה 2 ואחרונה: /אביטל

כמה גורפות היו התגובות! כולן מהלב ולכולם עניין משותף, המשך קיומו של "לב הקיבוץ" ותרומתו לקהילה. כל אחד מנקודת מבטו. הכול בסדר. נדמה שמאז הקמתו, לא נשפכו עליו מילים כל-כך יפות, הערכה רבה ופירגון, ובצדק. יש גם קרן של תקווה - עם קבלת הדוח מיד נרתמו מתנדבים שחפצים בתיקון הליקויים ועצם הדיווח היווה מנוף לשיפור והתחדשות.

מה שמזכיר לי את המשפט האלמותי של אמא שלי: "אביטלי אין טוב בלי רע ואין רע בלי טוב". מי שקרא היטב! את המאמר שלי, היה אמור להבין שלא ה"מלשין", "המדווח" (או כל מילה אחרת שתיבחרו) ולא "לב הקיבוץ" היו "לב" העניין. הם היו רק **סטטיסטיים** שהיוו תפאורת רקע "להצגת מראָה" על התנהלות לא מספיק אחראית בעיני, של העומדים בראש הפירמידה.

ההנהלה לא השכילה לאמץ את כל כלי המדידה והבקרה ולקחת בחשבון את התרחישים, שעלולים לסבך את המקום, במיוחד כשמדובר בתחום ההסעדה. בין אם זה עסק, או מקום שנפתח בשביל ולמען הקהילה..

דודיק, אתה כאח בכיר יודע שתרופה פרופילקטית יכולה למנוע "התפרצות". וזה נכון לכל עסק, פרויקט או מיזם שייפתח בעתיד. לא משנה מה, שלא נגיע למצב הזה שוב. מבחינת -הקם לתקן לך, השכם לתקן לו. באשר לבחירתי כדבריק- "להיות במתנגדים ולא להיות חלק בעשייה חשובה זו".

לא הבנתי, מה זה קשור למסר שניסיתי להעביר במאמר שלי. לאן לקחת אותו? הציבור עוד עלול לחשוב שזה נכון! אני מניחה שהיתה כאן אי הבנת הנקרא. דבר אחד שיהיה ברור-להפסקת ההתנדבות שלי, אין כל קשר להערכת תרומתו של לב הקיבוץ למקום ועבודת הקודש הנעשית שם. נהפוך הוא, לקחתי בו חלק לא קטן, מרעיון תחיית הבראנץ' בחגיגות ה-70, כולל ערב זיכרון במקום, תוך שיתוף מלא ועד לעזרה בהגשות א.ערב.

עדיף היה שקודם היית בא אלי ומקבל תשובות כנות מהי הסיבה להפסקת התנדבותי, ללא ספק היית מבין יותר.

לאחר הדברים האלה, כל אחד רשאי לשים את **הפוקוס** שלו על מי ממרכיבי ההצגה שיבחר.אני את שלי שמתי.

בברכת חברים אביטל שובל

תמר היקרה, /ג'נט פרימוסט

קראתי על החוויה שלך עם מחלת השעלת, דאגת אמך והדאגה להחלמתך ואני שמחה שהינך כאן לספר את סיפורך. כאמהות ואבות אנו חווים את הדאגה והחשש בכל הקשור לבריאות ילדנו. לראות את ילדנו האהובים נאבקים במחלה לעיתים מלווה בכאב לב גדול ובעיקר כאשר ישנו חשש אמיתי לילדנו.

הצעתך כי ייתכן וחיסון היה מונע ממך את המחלה עומד בסתירה כמעט מוחלטת עם העובדות הידועות היום בעולם הרפואי לגבי החיסון. אני מבקשת להביא בשורות אלו את המידע בנוגע לחיסון השעלת הניתן כיום כחלק מחיסון ה DTaP (שילוב של שעלת, טטנוס ודיפתריה).

הנה מספר עובדות אשר אספתי בנושא זה. כמובן שאני תמיד אומרת כי כל אדם צריך לבדוק את העובדות בעצמו ואני מפצירה בך ובאחרים לעשות כן. אני אשמח לתת מידע נוסף לכל אדם המעוניין בכך.

1. יעילות החיסון הינה נמוכה מאד. במחקרים רבים נמצא כי ילדים מחוסנים נדבקים בשעלת כמו גם תינוקות לאימהות שחוסנו בזמן ההיריון. הדבר נובע ממוטציה בחיידק השעלת, שזוהתה כבר ב 2008, אשר גורמת לחיסון עצמו להיות בלתי רלוונטי במקרים רבים. התפרצויות רבות מאד של שעלת מדווחות בארץ ובעולם באוכלוסיות מחוסנות. התפרצות שעלת בגני ילדים במרכז הארץ נצפתה כבר ב 2016 כאשר כל הילדים באשכול הגנים בו התפרצה המחלה, היו מחוסנים. מעניין לראות כי התקשורת אינה מדווחת על התפרצויות אלו אשר קורות באוכלוסיות מחוסנות באופן מלא. חומר למחשבה.

2. במחקרים שנעשו נמצא כי ישנה דעיכת נוגדנים מהירה מאד לשעלת בקרב מחוסנים במשך 5 שנים מיום החיסון. כלומר אדם המקבל חיסון, אינו מוגן "מחקרית" מפני המחלה לאחר 5 שנים מיום החיסון. המושג הגנה מחקרית לעומת הגנה קלינית הינו לב העניין החיסונים רבים ובמיוחד בחיסון השעלת. הגנה מחקרית – כמות נוגדנים הנמדדת בדם כנגד גורם מחלה מסוים אליו יועד החיסון. הגנה קלינית – ההגנה בפועל של אותם נוגדנים יכולתם למנוע את המחלה. הימצאות נוגדנים בדם הוכיחה במקרה של שעלת, כי אינה מדד למידת החסינות של המחוסן מפני הדבקות במחלה.

3. על פי יצרן החיסון, מקבל החיסון יהיה מוגן מפני המחלה לאחר השלמת כל 4 מנות החיסון. המנה הרביעית ניתנת בגיל שנה, שלב בו המחלה אינה נחשבת כמסכנת חיים עבור הפעוט. למעשה, בכל שנת חייו הראשונה של התינוק, הוא אינו מוגן, על פי היצרן, מהמחלה.

4. קבלת החיסון יכולה לגרום לכך, שבזמן הידבקות, האדם המחוסן אינו מפתח תסמינים למחלה אבל נושא את החיידק בדרכי הנשימה העליונות, ומפיץ את החיידק לסביבתו. למעשה, הורה אשר מחוסן לשעלת, יכול להידבק במחלה ללא תסמינים ובכך לסכן את תינוקו בהידבקות במחלה אשר עלולה בחודשי חייו הראשונים של התינוק- להיות סכנת חיים

אמיתית. אלמלא החיסון, היה ההורה מפתח תסמינים, פונה לרופא לקבלת טיפול ובמקביל, התינוק היה מקבל טיפול מנע על מנת למנוע את התפתחות המחלה. כך למעשה נוצר מצב שדווקא האוכלוסייה המחסנת היא זו שמסכנת את האוכלוסייה אשר המחלה עצמה מסוכנת עבורה. המושג הרפואי לכך נקרא "נשאות שקטה".

5. זיהוי מוקדם של מחלת השעלת בקרב תינוקות, ימנע את סיבוכי המחלה. הורה אשר תינוקו חוסן לשעלת אבל החל לפתח תסמיני שעלת, יכול להיות שאנן ולא להגיע בהקדם לרופא על מנת לקבל טיפול, מתוך המחשבה כי החיסון מונע את המחלה. ישנה חשיבות מכרעת להגיע עם תינוקות רכים לרופא עם כל חשד, גם הקטן ביותר, על מנת לקבל כיסוי תרופתי כנגד המחלה.

6. בכנס של ארגון הבריאות העולמי (WHO) אשר נערך בדצמבר השנה, נאמר בפה מלא מפי חוקרים ורופאים אשר השתתפו בכנס (ומדובר באנשים המובילים בתחום מחלות זיהומיות בעולם כולו), כי חיסונים אינם בטוחים ואכן גורמים לנזק ואף למוות וכי אין כלל מערכת לניטור תופעות לוואי מחיסונים ואין כלל מידע אמיתי על היקף תופעות הלוואי, חומרתם והשפעת האדג'ובנט אלומיניום על המחוסן (אדג'ובנט זה מצוי ברמות גבוהות בחיסון השעלת).

7. החדשות הטובות הן כי על פי מחקר יחיד במינו שנעשה על אוכלוסייה הומוגנית של ילדים מחוסנים למול ילדים שאינם מחוסנים, נמצא כי ילדים בלתי מחוסנים, בריאים משמעותית מילדים מחוסנים. מעניין לדעת כי מחקר דומה לא נעשה ע"י אף רשות בריאות בעולם, שהרי אם חיסונים הינם מקדמי בריאות, מחקר שכזה היה סוגר את הדיון הציבורי בנושא, אך התמונה ההפוכה המצטיירת מראה כי חיסונים תורמים לירידה משמעותית בכל פרמטרי הבריאות.

למרות שאני יודעת כי המידע הזה עלול לגרום ללחץ עבור אלו אשר צריכים לקבל את ההחלטה לגבי חיסון ילדיהם, אך אני מרגישה כי ישנה חשיבות עליונה להציג את המדע בדיון הסיסמאות הזה, לטובת בריאות הציבור ועתיד ילדנו.

אני אשמח לתת מידע נוסף מדעי, לכל אדם המבקש לראות זאת במו עיניו, אך בינתיים אני מצרפת פה מספר קישורים למידע הניתן לעיל. את המחקרים המדעיים, אשר פורסמו בספרות המקצועית, אשמח להעביר לכל דורש.

<https://childrenshealthdefense.org/news/vaccine-failures-part-2-pertussis-vaccination/>

Pertussis Vaccine Failure: Children Receiving Vaccine Have 15x More Risk of Contracting Whooping Cough than Unvaccinated Children

קהילה בקשר- קהילה תומכת / שיפי

קהילה בקשר הינו שרות מטעם עמותת ותיקי הגליל אשר כוללת שרותי רפואת חרום וכן מענה חברתי- תרבותי במסגרת מפגשים חברתיים וטיולים בארץ ובחו"ל.

רפואת החרום במסגרת זו כוללת ייעוץ רפואי טלפוני, הפניות לבי"ח, *פינוי באמבולנס, *ביקורי רופא, מענה טלפוני ואפליקציה למענה מכל מקום בארץ, וכן התקנת לחץ מצוקה בבית להשלמת הכיסוי.

(*פינוי באמבולנס וביקור רופא בהשתתפות עצמית)

מבחינת הפעילות החברתית- תרבותית מוצעים טיולים ומפגשים חברתיים אחת לחודש בדרגות קושי שונות ובעלות מסובסדת לחברי קהילה בקשר.

אני מעוניינת להזכיר שאני הכתובת עבורכם בכל הקשור בקהילה בקשר - תקלות בלחצן המצוקה, בירור לגבי טיולים וחיבור עם עמותת ותיקי הגליל ובמסגרת תפקידי אני מגיעה מפעם לפעם לביקור בבתיכם.

אתם מוזמנים לפנות אלי לתאום ביקור במידה ועולה צורך או רצון ואשמח להגיע.

לתשומת ליבכם- המוקד הרפואי נותן מענה 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע. תפקידו להנחות לטיפול הדרוש בהתאם לפנייתכם.

הפנייה למוקד מתאפשרת בכמה אופנים:

- לחצן המצוקה: כלומר לחיצה על קופסאת הלחצן או על לחצן היד (הצמיד)

- פנייה טלפונית למוקד מכל טלפון ומכל מקום: 073-234-1234

- פנייה באמצעות האפליקציה

אני מזכירה שמומלץ לעשות בדיקה ללחצן מפעם לפעם. במידה ועולות בעיות/ תקלות או שאלות אנא פנו אלי להמשך טיפול.

חברים שאינם חברי קהילה בקשר ומתלבטים בנוגע ללחצן מצוקה בבית או לחלופין מעוניינים בטיולים ויציאות מטעם העמותה מוזמנים גם כן ליצור איתי קשר לשוחח בנושא.

*אציין שמבחינת עלות אין הבדל משמעותי בין מנוי זוגי של שר"פ רגיל לבין מנוי קהילה בקשר (הבדל של 2 ₪) וכל הפנסיונרים מוזמנים להצטרף בכל עת.

** שימו לב! אני מרכזת רשימה של חברים שמעוניינים להחליף את מנעול הדלת למנעול פרפר- מנעול פרפר מאפשר כניסה בטיחותית לביתכם במקרי

חרום. ההחלפה תעלה סביב 100 ש"ח עבור חומרים וללא תוספת תשלום על פירוק והרכבה- זאת הטבה לחברי קהילה בקשר- מוזמנים ליצור איתי קשר במהלך השבוע הקרוב לפרטים נוספים והרשמה.

מספר הנייד שלי לכל שאלה: 054-2882573

ושנהייה בריאים! שיפי

עִיר שְׂאִין בָּה זְקֵנִים מְשׁוּלָה לְעִיר
שְׂאִין בָּה יַעֲצִים וּמִדְּשָׁאוֹת,
לֹא מַעֲלֹת וּמוֹרְדוֹת,
אֲלָא כּוֹלָה מִיִּשׁוּר חֲדָגוֹנִי וּמִשְׁעָמִים.
בָּה יֵשׁ מֵרָאָה עֵינִים,
אֲךְ לֹא הֶלֶךְ נֶפֶשׁ.

א. שטינמן

נפגשים במפגש



השבוע התחלנו במפגש את תוכנית פברואר... כייף לי לראות התעניינות ושיתופי פעולה!

אז מה היה לנו בינתיים? ...

ארוחות בוקר טעימות עם חברים, התחלנו ללמוד על אפליקציית לופה ולתכנן עיצוב אלבום משלנו, והכל אצלנו בכף היד, בנייד...



התמתחנו, התחזקנו ואפילו צחקנו עם לירן לינטון, נפגשנו להינות מעוד אוצר אינטלקטואלי שמקס מביא לנו, התענגנו על מתכונים נהדרים של סלטי פלפלים שהביא לנו ריימונד סולומון.... ונפגשנו כהרגלנו לארוחות צהרים מהמטבח המקומי שלנו 'על קצה המזלג'.

עוד מצפה לנו ערב סרט הקבוע שלנו ותחילתו של פרוייקט 'שקדיה' – מפגשים מחברים בינינו לבין ילדי גן שקד... לתמונות תאלצו לחכות לשבוע הבא.

בין לבין גם נפרדנו בצער מחברים. נורמן אנגלסברג, בוב ויניו, יהי זכרם ברוך.



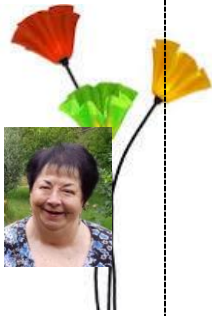
בשבוע הבא נמשיך עם התוכנית הנהדרת שלנו ונתמקד בחגיגות ט"ו בשבט:



- ביום שני 10/2 נצא לטיול ט"ו בשבט (לפי הרשמה מראש) שימו לב- ביום זה המפגש יהיה סגור
- ניפגש לסדנת עיצוב סוקולנטים – בהנחייתה של פרנקי הינכם מוזמנים לסדנא מיוחדת לכבוד ט"ו בשבט בסדנא נעסוק בשתילת עציצים מעוצבים כשצמחי הסוקולנטים יוצרים עיצובים מיוחדים בצורתם וצבעיהם.
- ** הנכם מתבקשים להביא איתכם כלי לשתילה: כגון קערה ניפגש במפגש ביום רביעי 12/2 בשעה 10:30
- ביום חמישי 13/2 בשעה 10:30 נמשיך בפרוייקט 'שקדיה' – מוזמנים בכייף!!
- חוג ספרות עם תמר- לא יתקיים בשבועיים הקרובים. אתכם הסליחה. שאר הפעילויות והחוגים כמפורט בתוכנית... שבת שלום וניפגש במפגש....



שיפי



משולחן העורכת / שושנה שרקי

שיר אחד ביום / יהודה עמיחי

אדם חיו ארפים מאד
יהודה עמיחי (שהיום יום הולדתו)

אדם חיו ארפים מאד,
לראות חול הפך כביש וכביש שוב חול
ולאהב שוב את האשה שפעם אהב
אנחנו מפתעים כל כך ממאות חגי חגכה
בחיינו ומאלפי חגי פסח ומרבבות
ימי השבת. כמו כשאתה בא לארץ צפונית
בקוץ והשמש שוקעת והיום נמשך ואתה אוכל
ושותה ויוצא החוצה והיום נמשך ואתה אוהב
ואתה קורא והיום נמשך.

אבל אדם חיו קצרים.
אלו חיינו חיי נצח לא היתה לנו
אהבה ולא פאה. אני זוכר שאמרתי לך לפני הרבה שנים.
בואי אלי ה"י שלי, אני אוהב אותך כל כך,
ובכית ואמרתי, "באת בזמן לא טוב,
אני רתוקה בכל גופי ובכל נפשי
לאיש היפה והרע הזה."
והלכתי מאתך ולבי נשבר בתוכי.

אבל אלו חיינו חיי נצח
לא היה נשבר לבי,
הייתי אומר לך: אין דבר
נפגש בעוד אלף שנה ואולי
בעוד מיליון שנה
ואז תהיי שלי.

